

РЕШЕНИЕ

№ 6188

гр. София, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 03.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **370** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. Р. Б. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 6550//22-4332-006343/ от 06.12.2022 г., издадена от В. П. К., на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 22 от ЗАНН вр. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС / с №[ЕИК]/ до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, като са развити в тази връзка подробни доводи в жалбата. Конкретно сочи, че са налице нарушения на чл. 59, ал. 2 от АПК, досежно липсата на фактически основания при издаване на заповедта, тъй като не е имал качеството на „водач“ на МПС. Ангажира писмени доказателства и формулира доказателствени искания. Претендира отмяна на оспорената заповед.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят, чрез адв. А., поддържа жалбата. Изразява становище, че със събраните писмени и гласни доказателства по безспорен начин се доказва фактическата обстановка описана в жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски съгласно списък по чл. 80 от ГПК (л.

109).

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно уведомен, се представлява от юр. Д., която оспорва жалбата. Моли съдът да постанови решение, с което да потвърди обжалваната заповед. Ангажира подробни писмени бележки по съществуващото на спора (л. 106 и сл.), както и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР. Прави възражение за прекомерност на претендирания от жалбоподателя адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Административен съд – София – град, Трето отделение, 44 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство заповед, на основание чл. 22 от ЗАНН, вр. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

За да постанови оспорения акт, административният орган е приел, въз основа на съставен АУАН серия ГА № 755124 от 06.12.2022г. (л. 16), че на 06.12.2022 г., по данни на свидетел очевидец, в 17.30 ч. В. Б. е управлявал лек автомобил „Нисан Х Т.“, с рег. [рег.номер на МПС], по [улица] в кв. Г., [населено място], като в 19.23 ч., срещу 123 ДГ „Ш. Перо“ при извършена проверка за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство (дръг тест 5000, сериен № ARNJ-0016, проба с № 324) е отчетен положителен резултат за „Амфетамин“. Посочено е в АУАН, че на водача му е издаден талон за медицинско изследване № 113334 за ВМА. В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му, е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП. Срещу така издадения АУАН от страна на Б. на 09.12.2022 г. е депозирано писмено възражение (л. 24).

В АУАН е видна констатацията, че Д. С. е свидетелят очевидец, който свидетелства за това, че Б. е управлявал лек автомобил на 06.12.2022г. в 17.30 ч. Същият в нарочна докладна до Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР (л. 26) заявява, че е видял на 06.12.2022 г. на мястото, упоменато в АУАН, Б. да управлява автомобила, да го паркира до хранителен магазин и да излиза от него. По повод на криволичетата траектория на автомобила при управлението му последният (с неупомената длъжност в докладната), е поискал съдействие от 07 РУ и ОПП при СДВР.

В друга докладна, изготвена от актосъставителя - автоконтрольор М. С. при СДВР (л. 25), се сочи, че на 06.12.2022 г., около 18.50 ч., съвместно с колегата му В. К. са изпратени да окажат съдействие на колеги и като са пристигнали на място Б. им е посочен като лице, на което да направят проверка за употреба на алкохол и наркотични вещества.

Въз основа на горепосочения АУАН на Вл. Б. е издадена оспорената в настоящото съдебно производство ЗППАМ, която му е връчена на 06.12.2022 г.

В хода на съдебното производство, като писмени доказателства, е приета представената от ответника административната преписка, представените с жалбата писмени доказателства, както и допълнително представените по разпореждане на съда документи, включително доказателства за компетентност на актосъставителя; заверено копие на материалите по ДП № 664/2022 г. по описа на СО на СГП и пр. пр. № 45150/2022 г. по описа на СРП (три папки).

В хода на съдебното производство, по искане на жалбоподателя, са събрани гласни доказателства, чрез разпит на двама свидетели.

В качеството на свидетел е разпитана А. Е. П.-Д., която в о.с.з. на 16.05.2023 г. заявява, че познава жалбоподателя, съседи са в кв. Г.. Същата си спомня, че на 06.12.2022 г., около 17.30 ч., заедно с двете си деца е отишла в магазина за хранителни стоки, намиращ се срещу детската градина в квартала. На вратата на магазина видяла жалбоподателя, който излизал и се поздравили. Когато той излязъл на улицата, две млади момчета, без униформи или други отличителни белези, го нападнали и го повалили на земята. Започнали да го претърсват. Конкретно чула, че търсят оръжие. Свидетелката заявява, че във връзка с видяното, не е останала безучастна. Започнала да крещи и да настоява да се легитимират, но те не ѝ представили служебни карти. Обадила се и на телефон 112. Според нея настанало голяма суматоха, децата започнали да пишат, появили се и други лица, за които предполага, че са им колеги. Сочи, че не останала до идването на полицаите, и не е свидетел на извършената проверка. Категорична е обаче, че не е видяла жалбоподателя да управлява автомобила.

Разпитан, в качеството на свидетел, е М. Е. С. - актосъставител. В о.с.з. на 27.06.2023 г. свидетелят заявява, че през декември били извикани за съдействие на мястото посочено в АУАН. Там установил, че има колеги от С., които са служители на МВР и колеги от 7 РУ. Последните посочили жалбоподателя за водач, който в нетрезво състояние е управлявал МПС. В тази връзка искали от полицейския екип да изпробват лицето за наркотици. Сочи, че това е по данни на свидетели очевидци и затова жалбоподателят бил изпробван. Пробата за алкохол отчела отрицателен резултат, а тази за наркотици реагирала на амфетамин, поради което издали талон за кръв във ВМА. Свидетелят си спомня, че Б. е изглеждал стресиран, неадекватен, с преуморени очи и се клатушкал. Заявява, че не е видял Б. да управлява автомобил, което е посочено и в съставения АУАН.

Съдът кредитира като обективни, достоверни и логични показанията на разпитаните по делото свидетели. Същите обаче, установяват обстоятелства, които са извън предмета на доказване: жалбоподателят на посочената дата и час управлявал ли е автомобил след употреба на наркотични вещества, респ. не установяват релевантни по делото обстоятелства и не следва да бъдат обсъждани.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което същата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 1, б. “б” от ЗДвП. Разпоредбата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване, на която и да е от тях, дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по

пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото заповеди (л. 30 – 34) е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. В настоящия случай В. П. К. заема длъжността полицейски инспектор, I степен, в 1 група на 1 сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, съгласно заповед рег. № 513з-370 от 15.01.2019 г. на директора на СДВР (л. 51). В тази връзка, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Процесната заповед е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон, като основанията за този извод са следните:

С оглед законовата регламентация на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП (цитирана по-горе) следва, че задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на жалбоподателя ПАМ - е управлението на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест.

Жалбоподателят оспорва качеството на „водач“, тъй като не е управлявал автомобила си. В тази връзка, спорът се свежда единствено до това, дали автомобилът в действителност е бил „управляван“, както е посочено в заповедта.

Съгласно § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП "водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата. Понятието "управление" на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия. Легална дефиниция на понятието „управление“ може да бъде изведена от Постановление № 1 от 17.01.1983 г. по н.д. № 8/1982 г. на Пленума на ВС и в същото понятие се включват всички действия или бездействия с механизмите или приборите на МПС-а или машини, независимо дали превозното средство или машина е в покой или движение, когато тези действия са свързани с опасност за настъпване на съставомерни последици.

Съдът намира, че с оглед установените обстоятелства по делото, по време на проверката жалбоподателят е нямал качеството „водач“. От изложените в АУАН факти, които се подкрепят от ангажираните от административния орган 2 бр. докладни записки (л. 25 - 26), недвусмислено се установява, че жалбоподателят е видян от Д. С. да управлява автомобила в 17.30 ч., на посочената в АУАН дата; около 18.50 ч. по сигнал полицейският екип е изпратен на посоченото в АУАН място; жалбоподателят - В. Б. е изпробван за наркотици в 19.23 ч. с техническо средство дръг тест 5000, сериен № ARNJ-0016, проба № 324. В тази връзка следва, че от момента на преустановяване на управлението на МПС и пристигането на полицейския патрул, респ. извършване на проверката, е изминал период от време от около два часа, който прекъсва непосредствеността между периода на управление на автомобила и проверката на контролните органи, доколкото през този период няма данни жалбоподателят да е бил непрекъснато под полицейски надзор. На следващо място, няма данни, нито се твърди, жалбоподателят да е демонстрирал каквото и да било намерение да предприеме действия по управление на паркирания в зоната на магазина автомобил. При тези обстоятелства, съдът приема, че към момента на пристигане на контролните органи, жалбоподателят е загубил качеството „водач“ и не е могъл да бъде субект на принудителната мярка. Противното разбиране – че моментът на проверката на контролните органи след управление на автомобил от едно лице, при липса на изразено от него намерение да управлява МПС, не е от значение при преценката за наличието или не на качеството на „водач“ на това лице, би означавало да се приема за надлежна проверка и тази, извършена ден, два или повече след преустановяване на управлението на МПС, което очевидно не е в правомощието на контролните органи.

По изложените съображения съдът приема оспорената заповед за незаконосъобразна, като издадена в противоречие с материалния закон.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 610 лв., от които 600 лв. - адвокатски хонорар, 10 лв. за държавна такса, които следва да се възложат на СДВР на основание чл. 143, ал. 1 от АПК. Предвид направеното от ответника възражение за прекомерност следва да бъде посочено, че размерът на адвокатския хонорар е под установения минимум по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Доколкото показанията на свидетеля по същество не установяват факти, които са част от предмета на доказване, съдът намира, че разноските за

свидетел в размер на 30 лв. следва да останат в тежест на жалбоподателя.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд
София-град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка №
6550//22-4332-006343/06.12.2022 г., издадена от В. П. К. - младши автоконтрольор в
отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Р. Б. с ЕГН
[ЕГН] сумата от 610 /шестстотин и десет/ лева - разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от
ЗДвП.

СЪДИЯ: